

TEATR

665

LEŚMIAN UDZIWNIONY

„Przemyśl Sindhada Żeglarsza”
Leśmiana są tak urokliwe, pełne
specyficznego humoru i poezji, że
czyta je z przyjemnością także czło-
wiek dorosły. Siedem przemyś-
ł bagdadzkiego podróżnika, kuszonych
przez Diabła Morskiego, do dalekich
wojaży splata się w opowieść, któ-
rej poszczególne odcinki mają za-
wsze to samo zakończenie: Sindbad
ucieka w popłochu nad brzeg mo-
rza, przywołuje akurat przepływa-
jący okręt i wraca do Bagdadu na
spotkanie z swoim wujem — poetą
Tarabukiem, którego pomysły, wer-
syfikacyjne są następną przygodą.
Każda przygoda Sindhada kończy
się morałem w rodzaju: nie warto
drażnić potworów, diamenty nie
przynoszą szczęścia. W każdej opo-
wiastce jest jakaś *królowna nie z
tej to z innej bajki*.

Kompilacja sceniczna z tej książ-
ki dokonana przez Marię Straszew-

ską dla Teatru Muzycznego w Gdyni,
ograniczyła się do paru przy-
gód Sindhada. Czy najszczęśliwiej
wybrano przygody u króla Miraża,
Degiala, Barbala — można dysku-
tować. Można także zastanowić się,
czy słusznie uczyniono z Wuja Ta-
rabuka główną postać sztuki. Jednak
zdecydowanie trzeba zaprotestować
przeciwko „ulepszaniu” Leśmiana
wtrętami własnymi i zmianie na-
stroju sztuki. Takie „odkrywcze”
zwroty jak *hi hi hi, tfu tfu tfu na
Diabła Morskiego urok nie wzboga-
ciły leśmianowskiej, poezji, nie mó-
wiąc już o dziwnych gustach ga-
stronomicznych, które u Leśmiana
były dość eleganckie, tu natomiast,
mówi się o jakichś połędwiczkach
na tyleczku itp.:*

*Ten mój schab
Jest grzechu wart
Tak powie Ci każdy smakosz
Na różnie go kręć
I w dymie go wędź
O jałowcowym zapachu!*

Okrutna królowna na statku *by-
strym Purpurowcu* także dość pro-
zaicznie objawia swój apetyt:

*Nurkuj, nurkuj rybko ma luba
ja królowa muszę być gruba
dla mnie rekin pieczeń najlepsza
krokodyla smażyć jak wieprza...*

W tych produkcjach własnych za-
traca się sens bajki. Jest to więc
barwna opowieść dla dzieci, czy
też „coś” z pieprzykiem dla doro-
słych? Niestety, ani jedno ani dru-
gie. W pięknych bajkach, dekora-
cjach i strojach Andrzeja Marko-
wicza toczy się nudna fabuła o ja-
kichś bliżej nie sprecyzowanych
przygodach faceta występującego
raz w białym, raz w stroju wscho-

dnio-perskim(!), błyskającego w do-
datku co chwilę flesztym, który z
powodów bliżej nieznanymi wybie-
ra się stale w podróż, przerywaną
wyspiewywanymi na stronie aria-
mi — wierszami Roberta Stillera.
Towarzyszą mu na kształt chóru
greckiego leciwe odaliski, komen-
tując zmianę akcji wierszykiem:
*tu zmienia się opowieść, ale prze-
dmiot jest ten sam*. Muzyka w
przedstawieniu (Jerzy Milian) po-
brzmiewa nadwiślańskimi rytma-
mi i wieloma melodiami znanymi
skądinąd.

Rzecz została w poważnej części
obsadzona adeptami studia piosen-

ki. To widać i słychać. Wyróżnia
się jedynie Andrzej Popiel, obdarzo-
ny dobrym głosem oraz „nosiciele”
humoru Leszek Kowalski i Marian
Rożek.

Czy warto było więc adaptować
Leśmiana? Nie odczuło się tu me-
taforyczności, z której reżyserka
Maria Straszewska uczyniłaby ob-
raz przestrzeni i nie odczuliśmy
wzruszenia scenicznego przepływa-
jącego przez cały inscenizowany ut-
wór; nie był to sen, marzenie, baśń
i poezja. Ze sceny wiało po prostu
nudą i udziwnieniami.

Bożena Żakowska

Fot. EDWARD SLEDZIANOWSKI

